

Найчужніша
у світі школа

Макс підвів голову від столу і закліпав. Яскраве сонячне світло відбилося від дошки і засліпило його. Перший день по-літньому теплий. Макс тужно визирнув надвір. Однак вікна в класі манюсінькі та ще й заграбовані, тому за ними майже нічого не розгледіти. Очі хлопчика помандрували назад до крихітного і страшенно душного приміщення. Усе, що він міг бачити, було геть сіре. Сірі парти, сіра підлога, сіра дошка, сірі стіни, з яких кришилася штукатурка — і сірі обличчя. Страшна сірість.

Позаду нього височів аж до стелі стос пошарпаних старих підручників. Спереду із убивчою монотонністю лунав речитатив їхньої вчительки:

— ...Обставинне речення... означальне речення... додаткове речення... означальне речення... — безперестанку гугонів її голос.

Фрау Пенне стояла до них спиною, і поки вона говорила, над дошкою рухалася лише її права рука — мляво, дрібними жестами. Жодна людина у світі не розбере ті її мініатюрні кривулі.

Макс із відчаю зиркнув на двері. Там висіли їхні малюнки, виконані тиждень тому на уроці мистецтва: вази з-під фруктів, але без фруктів. Його охопила паніка. Нудьга повсюди у найнуднішій у світі школі. Він втрапив у пастку. Він задихнеться або, ще гірше, помре у дрімоті!

До Макса долинув стогін. Овва! Фелікс, що сидить перед ним, примудрився-таки вижити: теж заспаний, він ще не впав у заціпеніння, як інші. Сонце залоскотало Макса в носі і... він... не втримався:

— Апчхи!

На мить нудота відступила, і в Максовій голові прояснилося. Він невесело озирає кімнату, поки весь клас куняє, як загіпнотизований. Треба

звідси тікати. Негайно! Він провів рукою по спітнілому чолу — і тоді йому дещо спало на думку.

У класі стояла задуха, але ще не спека. Поки що.

Макс глибоко видихнув. Фрау Пенне бубоніла й бубоніла, утупивши погляд у дошку. Тепер або ніколи! Макс різко перекинувся вбік, перекотився по підлозі, яка пахла пластиком, і сховався між партами за велетенським яскраво-рожевим рюкзаком Зузе Циклер. Зузе підвела голову, байдуже глянула на Макса й відвернулася, знов утупивши погляд у стіну.

У його класі завжди було так. Макс міг поклатися лише на самого себе.

Він обережно визирнув у прохід між рядами. Закошливий речитатив фрау Пенне відлунював у вухах, і він відчув, як знов повіки важчають.

— ...Обставинне речення... означальне речення... допустове речення... обставинне речення... означальне речення...

Макс різко мотнув головою і поповз далі. Не довзі він порівнявся з першим рядом і прихилився до Антона. Той лежав, поклавши голову

на стіл, і з кутика рота в нього стікала слина. Товсті окуляри сповзли зі спітнілого носа, і ледве трималися на краю стола. Повільно, щоб не розбудити Антона, Макс простяг руку по такий потрібний йому оптичний пристрій.

Антон ледь поворухнувся, плямкнув уві сні та знов поринув у блаженне забуття. Макс схопив окуляри і роздивився довкола. Круто! Йому мало не паморочилося в голові. Як можна бути таким сліпим? Макс знову нахилився і з Антоновими окулярами в руці обережно посунув далі, до підвіконня. Там йому трапився термометр.

Ліве крило дошки, відкинута, затуляло вікно. Тому фрау Пенне не бачила того, що відбувалося там: без вагань Макс випростувався і підняв окуляри до сонця. Він обертав скло під світлом туди й сюди, поки не знайшов правильний кут. Ось воно! Сонячний промінь через шкельце, як від лупи, упав на термометр. Тепер треба тримати окуляри якомога довше нерухомо, як лише стане сил. Поглядом він пробіг по класу. Усі дрімали в напівзабутті.

Сонячні промені припікали крізь шкельце окулярів. І невдовзі пластиковий корпус термометра засмердів. Хлопчик поспіхом відсунув окуляри вбік і перевірів покази термометра. Сорок один градус. Макс засяяв. Круто! Цього вистачить.

Коли він збирався шмигнути назад на своє місце, Антонова голова раптом зісковзнула зі столу. І він закричав спросоння:

— О ні, де ж мої окуляри?

Макс скам'янів. Стихло безупинне скреготіння крейди.

— Еліноро, ти не бачила моїх окулярів? — запитав Антон у своєї сусідки, яка знічев'я совала туди-сюди кольоровий олівець. Рідке каштанове волосся завісою спадало їй на бліде обличчя.

— Вони в Макса, — буркнула вона, не підводячи очей.

А далі сталося одночасно кілька подій. Діти заворушилися, як черепахи після зимової сплячки, пробуджуючись від глибокого заціпеніння. Фрау Пенне вперше за весь день обернулася до класу, а Макс стрибком упав на підлогу до першого ряду столів.

Зошити і підручники попадали з парт, і стіл Антона та Елінори з гуркотом перекинувся. Макс також полетів донизу. Він, стогнучи, перекотився по підлозі й непомітно підсунув окуляри під зошит.

— Максиміліане Цак, підведись негайно... — процідила фрау Пенне тим самим безбарвним тоном, яким оголошують зупинки в транспорті. Макс, почувши її голос, вирішив натужитися ще сильніше і захрипів. І це було не так легко, бо він мусив затримати повітря, щоб лице почервоніло.

— Він точ-ч-чно проковтнув яз-з-зика! — гарячково пролопотів Паскаль і нервово відгорнув від чола вогняно-руде волосся.

— Він, напевне, вмирає, — промовила Елінора Пфуш і підняла свій зошит з підлоги.

— Максе? — Фрау Пенне нарешті збентежилася.

Це слово було сигналом, якого чекав Макс. Він здригнувся і нерухомо вклякнув перед учительським столом.

Його очі були заплющені, але він почув, як наблизилася до нього, човгаючи, фрау Пенне. Коли вона стояла вже просто над ним, він розплющив широко очі й закричав:

— Води, будь ласка, води! Мені смертельно, страшенно спекотно!

Фрау Пенне розтулила рота і сказала, після того як минула ціла вічність:

— Та ні, ні, тут не так уже й спекотно.

Макс перевернувся на підлозі.

— Мені страшенно душно, тож я пішов до вмивальника напитися. Тоді раптом відчув, як темніє в очах! — простогнав він, стараючись не дивитися у роздуті ніздрі фрау Пенне.

Поволі, як у сповільненій зйомці, учителька скинула вгору густі брови. Власне кажучи, в неї була одна довга брова, що зрослася посередині. Тоді вона пішла до вікна.

Діти повернули голову до термометра.

— Думаю, мені також стало дуже гаряче! — зауважила Зузе, обмахуючись рожево-червоним зошитом.

— Антоне, а це не твої окуляри? — озвався Карл фон Штрайхцапф, староста класу. — Отам, під зошитом!

— Ах, он вони де, — пробелькотів Антон.

— Ди-и-ивно, — промовила фрау Пенне. — Гм, а й справді... цікаво. Сорок один і п'ять десятих градуса. — Вона ще нижче схилилася над підвіконням.

Макс затамував дух. Навіть його однокласники напружено позмовкали.

— Таки справді душно. — Фрау Пенне здавалася спантеличеною.

Зузе ледь чутно застогнала.

«Ну ж бо, — подумки благав Макс. — Кажи вже».

